לשון שֶׁל פָּרָה, צריך שתהיה בְּמִשְׁקַל עֲשָׂרָה זוּז, כיון שצריכה כובד כדי שתיפול לתוך השריפה. וְשֶׁל שָׂעִיר הַמִּשְׁתַּלֵּחַ, צריך שתהא בְּמִשְׁקַל שְׁנֵי סְלָעִים, בכדי שיהיה אפשר לחלקה כדינה, וְשֶׁל מְצוֹרָע שאינה צריכה לא כובד ולא חלוקה, די שתהא בְּמִשְׁקַל שֶׁקֶל.

הגמרא מביאה שיטות נוספות במשקל הלשונות: **אָמַר** רַבִּי יוֹחָנָן, **פְּלִיגִי בָּהּ רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן חֲלַפְתָּא וְרַבָּנָן** בְּמשקל לשון של **פָּרָה**. **חַד אָמַר**, מִשְׁקַל עֲשָׂרָה זוּז, **וְחַד אָמַר**, מִשְׁקַל שֶׁקֶל. וְיֵימָנֵיךְ, שלא תטעה שאחד מהם סובר משקל שני סלעים, הוא מלשון המשנה במנחות (קי.), **אֶחָד** הַמַּרְבֶּה בקרבנו, **וְאֶחָד** הַמַּמְעִיט, שניהם שווים אם כיוונו לבם לשמים. וזה סימן שנחלקו בשיעור המרובה והמועט, ולא בשיעור האמצעי.

אָמַר לֵיהּ רַבִּי יִרְמְיָה מִדִּיפְתִּי לְרָבִינָא, **לֹא** בְּלשון של **פָּרָה פְּלִיגִי** רבי שמעון בן חלפתא ורבנן, **אֶלָּא** בְּלשון של **שָׂעִיר** הַמִּשְׁתַּלֵּחַ **פְּלִיגִי**, **וְהָהוּא יוֹמָא** – ואותו היום שנחלקו בשעיר המשתלח, **נָח** נַפְשֵׁיהּ **דְּרַבָּנָא** בַּר קִיסִי – נפטר רביא בר קיסי, **וְאַנְחוּ בָּהּ** סִימָנָא – והניחו את פטירתו כסימן שהמחלוקת היא בשעיר המשתלח. והסימן **הוּא**, **רַבָּנָא** [בַּר] קִיסִי מְכַפֵּר בפטירתו **בְּשָׂעִיר** הַמִּשְׁתַּלֵּחַ, שהרי מיתת צדיקים מכפרת.

אגב שהביאה הגמרא את דברי רבי יצחק 'שתי לשונות שמעתי וכו' ולא ידענא', הביאה הגמרא בשמו שמועה דומה לגבי שחיטה: **אָמַר** רַבִּי יִצְחָק, **שְׁתֵּי שְׁחִיטוֹת** החלוקות בדיניהם **שָׁמַעְתִּי, אַחַת**, שֶׁל **פָּרָה** אדומה, **וְאַחַת**, שֶׁל **פָּרוֹ** של כהן גדול ביום הכפורים, **אַחַת** השחיטות **בְּשֵׁרָה** בָּזָר, **וְאַחַת פְּסוּלָה** בָּזָר, **וְלֹא יָדְעָנָא** הֵי מִינַּיְיהוּ – איזו היא הכשירה ואיזו הפסולה.

הגמרא מביאה מחלוקת בדין זה: **אִיתְּמַר, שְׁחִיטַת פָּרָה וּפָרוֹ** על ידי זר, נחלקו בזה **רַב וּשְׁמוּאֵל**. **חַד אָמַר, בְּפָרָה, פְּסוּלָה**, ובְּפָרוֹ **בְּשֵׁרָה**. **וְחַד אָמַר, בְּפָרוֹ פְּסוּלָה**, ובְּפָרָה **כְּשֵׁרָה**. מבררת הגמרא: **תִּסְתַּיֵּים** – יש לנו להוכיח **דְּרַב הוּא דְּאָמַר פָּרָה פְּסוּלָה, דְּאָמַר רַבִּי זֵירָא, שְׁחִיטַת פָּרָה בָּזָר פְּסוּלָה, וְאָמַר רַב עַלְּהּ** שטעם הפסול הוא, **'אֶלְעָזָר' וְ'חוּקָּה' שָׁנִינוּ בָּהּ** – שנאמר בפרשת פרה אדומה (במדבר יט ג) 'וּנְתַתֶּם אֹתָהּ אֶל אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן', ונאמר (שם יט ב) 'זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה', וכל מקום שנאמר 'חוקה' הוא לעכב. ולכך, השחיטה בשירה רק על ידי אלעזר ולא על ידי זר. הרי שלרב שחיטת זר בפרה פסולה ובפרו כשירה, וממילא לשמואל בפרה כשירה ובפרו פסולה.

הגמרא דנה בשיטת רב. שואלת הגמרא: **וְרַב, מַאי שְׁנָא פָּרָה** שפסולה בשחיטת זר משום **דִּכְתִיב 'אֶלְעָזָר' וְ'חוּקָּה'**, הרי **בְּפָרוֹ** נַמִּי יש לפסול, **דְּהָא כְּתִיב** בו **'אַהֲרֹן'** וְ'חוּקָּה'. שנאמר (ויקרא טז יא) 'וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לוֹ וגו' וְשָׁחַט אֶת פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לוֹ', ונאמר (שם טז לד) 'וְהָיְתָה זֹּאת לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְכַפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל'. משיבה הגמרא: פרו של אהרן כשר בשחיטת זר, משום **שְׁשְׁחִיטָה, לָאו עֲבוֹדָה הִיא** – אינה נחשבת כעבודה, ולא נאמר בה 'חוקה'. מקשה הגמרא: **אִי הָכִי, בְּפָרָה נַמִּי**, נפרש ש'חוקה' לא נאמר על שחיטה, ואין לפסול שחיטת זר. מתרצת הגמרא: **שַׁאנִי פָּרָה, דְּקֻדְשֵׁי בֶּדֶק הַבַּיִת הִיא** – אין בה קדושת הגוף, אלא קדושת דמים בלבד, שהרי שחיטתה בהר הזיתים. ומשום כך, לכל מעשיה אין שם 'עבודה', ואין לחלק בין שחיטה לשאר העבודות בדין 'חוקה'. אבל בפרו, יש לחלק בין שחיטה שאינה עבודה ולא נאמר בה 'חוקה', לשאר המעשים שנחשבים כ'עבודה' ונאמר בהם 'חוקה'.

מקשה הגמרא: **וְלָאו כָּל דְּכֵן הוּא**, אם בפרו שיש בו קדושת הגוף, לא נאמר 'חוקה' על השחיטה וכשירה בזר, כל שכן שפרה אדומה שאין בה אלא קדושת דמים, לא נאמר 'חוקה' בשחיטתה. מתרצת הגמרא: **אָמַר רַב שֵׁישָׁא בְּרֵיהּ דְּרַב אִידִי**, דין פרה הוא **מִידֵּי דַּהֲוָה אַמַּרְאוֹת נְגָעִים** – כדבר שמצינו במראות נגעים, **דִּלְאו עֲבוֹדָה הִיא, וְאַף עַל פִּי כֵן בָּעֲיָא כְּהוּנָּה** לטמא ולטהר, כמו שנאמר (ויקרא יג יב) 'וְהוּבָא אֶל אַהֲרֹן הַכֹּהֵן' וגו'. והוא הדין בפרה, אף על פי שאינה עבודה, צריכה כהן לכל מעשיה.

הגמרא חוזרת לדון בשיטת שמואל. שואלת הגמרא: **וְלִשְׁמוּאֵל דְּאָמַר** ששחיטת זר בְּפָרוֹ **פְּסוּלָה, מַאי שְׁנָא פָּרוֹ** שפסול, משום **דִּכְתִיב 'אַהֲרֹן' וְ'חוּקָּה'**, הרי **בְּפָרָה** נַמִּי, יש לפסול, **דְּהָא כְּתִיב** בה **'אֶלְעָזָר' וְ'חוּקָּה'**. משיבה הגמרא: **שַׁאנִי הָתָם** בפרה, **דִּכְתִיב** (במדבר יט ג) **'וְשָׁחַט אֹתָהּ לְפָנָיו'**, ומשמע מלשון הפסוק שאין אלעזר עצמו שוחט, אלא **שֶׁיְּהֵא זָר שׁוֹחֵט וְאֶלְעָזָר רוֹאֶה**.

שואלת הגמרא: **וְרַב** שסובר ששחיטת זר פוסלת בפרה אדומה, מה הוא דורש מ'לפניו'. משיבה הגמרא: רב דורש, **שֶׁלֹּא יַסִּיחַ דַּעְתּוֹ** ממנה – משמירתה.

שואלת הגמרא: **וּשְׁמוּאֵל** שלמד מ'לפניו' שזר כשר לשחוט, דין זה **שֶׁלֹּא יַסִּיחַ דַּעְתּוֹ, מְנָא לֵיהּ** – מנין הוא לומדו. משיבה הגמרא: **נַפְקָא לֵיהּ** – הוא לומד דין זה ממה שנאמר (שם יט ה) **'וְשָׂרַף אֶת הַפָּרָה לְעֵינָיו'**, שהצריך הכתוב שתהיה שריפת הפרה לעיניו, ולא יסיח דעתו ממנה.

שואלת הגמרא: **וְרַב** שלמד איסור הסחת דעת מהפסוק 'ושחט אותה לפניו', מדוע נכתב גם 'ושרף את הפרה לעיניו' ללמד שלא יסיח דעתו. משיבה הגמרא: **חַד** – פסוק אחד מלמד שלא יסיח דעתו **בִּשְׁחִיטָה, וְחַד** ללמד שלא יסיח דעתו **בִּשְׂרֵיפָה**. **וּצְרִיכָא** – ונצרכה התורה לכתוב דין זה בשניהם, **דְּאִי כָּתַב רַחֲמָנָא** שלא יסיח דעתו רק **בִּשְׁחִיטָה**, היינו אומרים, שדווקא בשחיטה היסח דעת פוסל, **מִשּׁוּם דִּתְחִילַּת עֲבוֹדָה** של מעשה הפרה **הִיא**, ולכך הקפידה התורה שלא תהיה הסחת הדעת, **אֲבָל בִּשְׂרֵיפָה** שאינה תחילת מעשה הפרה, **אֵימָא לֹא, צְרִיכָא** – לכך הוצרכה התורה לכתוב דין זה גם בשריפה. **וְאִי כָּתַב רַחֲמָנָא** דין זה רק **בִּשְׂרֵיפָה**, היינו אומרים שדווקא בזה צריך שלא יסיח את דעתו, **מִשּׁוּם דְּהַשְׁתָּא** בשריפה, **הוּא דִּמְתַכַּשְּׁרָא פָּרָה** – זהו הדבר שמכשירה ומכינה למצוותה, שהרי עיקר תכלית עשיית הפרה הוא אפרה, ולכן היא נפסלת אם הסיח דעתו בשעת השריפה, **אֲבָל בִּשְׁחִיטָה אֵימָא לֹא, מסיקה הגמרא: צְרִיכָא** – אכן נצרכים שני הפסוקים.

שואלת הגמרא: פסוקים אלו שנאמרו בשחיטה ובשריפה ללמד שלא יסיח הכהן דעתו, **לְמַעוּטֵי מַאי** – איזה עבודות נתמעטו מפסול זה. **אִילֵּימָא, לְמַעוּטֵי אֲכִיפַת אֶפְרָהּ** של הפרה, וכמו שנאמר (במדבר יט ט) 'וְאָסַף אִישׁ טָהוֹר', **וּמִילּוּי מַיִם** חיים **לְקִידּוּשׁ** – לצורך נתינתם על אפר הפרה ועירובן יחד שיהיו ראויים להזאה,

הרי ׳לְמִשְׁמֶרֶת לְמִי נִדָּה׳ כָּתִיב בהם (במדבר יט ט), ללמד שצריכים שימור עד שעת הזאה, ולא שייך לומר בהם שהתמעטו מפסול היסח הדעת. משיבה הגמרא: **אֶלָּא**, פסוק זה בא **לְמַעוּטֵי**, **הַשְׁלָכַת עֵץ אֶרֶז וְאֵזוֹב וּשְׁנִי תּוֹלַעַת** אל תוך שריפת הפרה, שהיה מקום לפסול בהם בהיסח הדעת, והתמעטו מפסול זה משום **דְּלָאו גּוּפָהּ דְּפָרָה נִינְהוּ** – אינם נעשים בגוף הפרה עצמה.

הגמרא מביאה שיטות נוספות החולקות בשחיטת זר בפרה: **אִיתְּמַר, שְׁחִיטַת פָּרָה** אדומה **בְּזָר, רַבִּי אַמִּי אָמַר כְּשֵׁרָה, וְרַבִּי יִצְחָק נַפְחָא אָמַר פְּסוּלָה. עוּלָּא אָמַר כְּשֵׁרָה, וְאָמְרֵי לָהּ** – ויש שאמרו בשמו **שְׁפְסוּלָה**.

הגמרא חוזרת לדון במחלוקת רב ושמואל בשחיטת זר: **מֵתִיב רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בַּר אַבָּא לְסַיּוֹעֵיהּ לְרַב** הסובר ששחיטת זר בפרה פסולה. שנינו בברייתא, **אֵין לִי** ללמוד מלשון הפסוק, **אֶלָּא הַזָּאַת מֵימֶיהָ** – מי החטאת על הטמא, **שֶׁאֵין כְּשֵׁרִין בְּאִשָּׁה כְּבָאִישׁ**, וכמבואר להלן, **וְאֵין כְּשֵׁרִין אֶלָּא בַּיּוֹם**, שנאמר (במדבר יט יב), ׳הוּא יִתְחַטָּא בּוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי׳ ולא נאמר ׳הוא יתחטא בשלישי׳. **מַנַּיִן לְרַבּוֹת שְׁחִיטָתָהּ, וְקַבָּלַת דָּמָהּ, וְהַזָּאַת דָּמָהּ** אל מול פני המקדש, **וּשְׁרֵיפָתָהּ, וְהַשְׁלָכַת עֵץ אֶרֶז וְאֵזוֹב וּשְׁנִי תּוֹלַעַת** לתוך השריפה, שכל אלו אינם כשרים אלא אם נעשו ביום. **תַּלְמוּד לוֹמַר** ׳זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה׳, שתהא תורה אחת לכל עבודותיה, וכיון שנתפרש בהזאת מי החטאת שפסולה בלילה, יש ללמוד לכל העבודות שפסולים בלילה. **יָכוֹל הֵייתִי לוֹמַר, שֶׁאֲנִי מְרַבֶּה** לפסול לילה **אַף אֲסִיפַת אֶפְרָהּ וּמִילּוּי מַיִם וְקִידּוּשׁ, תַּלְמוּד לוֹמַר, ׳זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה׳**, כלומר, יש לרבות רק את שנאמר כאן, ולא להוסיף מלאכות נוספות. **שׁוֹאֶלֶת הברייתא:** מאחר ויש לימוד שמרבה שאר עבודות לפסול לילה, ויש לימוד שממעט עבודות מפסול לילה, יש לברר, **וּמָה רְאִיתָ לְרַבּוֹת** בפסול לילה **אֶת אֵלּוּ** – שחיטה, קבלת הדם, הזאת הדם, שריפה, והשלכת עץ ארז ואזוב ושני תולעת, **וְלְהוֹצִיא** [–למעט] **אֶת אֵלּוּ** – אסיפת האפר, מילוי מים וקידוש, שאין בהם פסול לילה. משיבה הברייתא: **אַחַר שֶׁרִיבָּה הַכָּתוּב** חלק מהעבודות **וּמִיעֵט** את חלקם האחר, ולא פירש מה ריבה ומה מיעט, יש להתבונן בזה מדוע האמת והישר. ולכך **אָמְרִתְּ, חֲרֵי אָנוּ לְמֵדִין** פסול לילה בכוּלָּן **מֵהַזָּאַת מֵימֶיהָ**, שבה נאמר שפסולה בלילה. והיינו, **מָה הַזָּאַת מֵימֶיהָ אֵינָן כְּשֵׁרִין בְּאִשָּׁה כְּבָאִישׁ, וְגַם אֵין כְּשֵׁרִין אֶלָּא בַּיּוֹם, אַף אֲנִי אֶכְיֶא** לרבות מלשון ׳תורה׳, את **שְׁחִיטָתָהּ וְקַבָּלַת דָּמָהּ וְהַזָּאַת דָּמָהּ וּשְׂרֵיפָתָהּ וְהַשְׁלָכַת עֵץ אֶרֶז וְאֵזוֹב וּשְׁנִי תּוֹלַעַת, הוֹאִיל וְאֵין כְּשֵׁרִין בְּאִשָּׁה כְּבָאִישׁ**, וכמבואר להלן, והרי הם דומים להזאת מימיה, ולכך יש להשוותם גם בזה **שֶׁאֵין כְּשֵׁרִין אֶלָּא בַּיּוֹם, וּמֹוצִיא אֲנִי** מפסול זה את **אֲסִיפַת אֶפְרָהּ וּמִילּוּי מַיִם וְקִידּוּשׁ, הוֹאִיל וּכְשֵׁרִין בְּאִשָּׁה כְּבָאִישׁ**, ואינם דומים להזאה, ולכך מסתבר שהתמעטו מ׳זאת׳ **וּכְשֵׁרִין נָמֵי בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה**. ואם כן, מוכח מהברייתא ששחיטת אשה פוסלת בפרה, וקשה על שמואל שהכשיר שחיטת זר.

דוחה הגמרא: **וְהָאי** – ובריית זו, **מַאי תְּיוּבְתָּא** – מה יש להקשות ממנה על שמואל. **אֵילֵימָא** – אם נאמר, שהקושיא היא, **מִדְּפְסוּלִין נָמֵי בְּזָר, וְהרי הַזָּאַת מֵימֶיהָ** עצמה **תּוֹכִיחַ, שֶׁאַף עַל פִּי שֶׁפְּסוּלִין בְּאִשָּׁה, שנאמר** (במדבר יט יח) ׳וְטָבַל בַּמַּיִם אִישׁ טָהוֹר וְהִזָּה׳ וגו׳, **וּבכל זאת, כְּשֵׁרִין בְּזָר** כמבואר לקמן (מג.) ׳הכל כשרין להזות׳, אם כן מוכח שאין פסול זר תלוי בפסול אשה. מבארת הגמרא: **אָמַר אַבָּיֵי, הֵיינוּ תְּיוּבְתֵּיהּ** – זוהי הקושיה על שמואל. **אִשָּׁה מַאי טַעֲמָא** – מנין לתנא בברייתא ששחיטת אשה פסולה, משום שנאמר (שם יט ג) ׳וְנָתַתֶּם אֹתָהּ אֶל אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וגו׳ וְשָׁחַט אֹתָהּ לְפָנָיו׳, ויש לדרוש **׳אֶלְעָזָר׳ וְלֹא אִשָּׁה**, וכדברי רב להלן, שפסוק זה נאמר על אלעזר, וכמו כן שחיטת **זָר נָמֵי** פסולה, משום שיש לדרוש, **׳אֶלְעָזָר׳ וְלֹא זָר**. ושלא כשמואל, שהכשיר שחיטת זר בפרה.

הגמרא עוברת לדון בדין פרה אדומה: **אָמַר עוּלָּא, כָּל הַפָּרָשָׁה כּוּלָּהּ** של סדר עשיית פרה אדומה, **מַשְׁמַע** – ישנם פסוקים שמשמעות הלימוד בהם, **מוֹצִיא מִיַּד מַשְׁמָע** – מוציא ומבטל את הדין הנלמד ממשמעות הפסוק הקודם, כלומר, מה שהפסוק שלפניו פוסל הוא מכשיר, ולהיפך. **וּמַשְׁמָע מִמֵּילָּא** – וישנם פסוקים שהדין הנלמד מהם שוה לדין הנלמד מהפסוק שלפניהם.

ומפרש עולא את דבריו: נאמר בפרשת פרה (במדבר יט ג) ׳**וְנָתַתֶּם אֹתָהּ אֶל אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן**׳, ויש לדרוש מפסוק זה, דווקא **אֹתָהּ** – את הפרה שנעשתה בימי משה, יש לתת **לְאֶלְעָזָר** שהוא סגן, **וְלֹא לְדוֹרוֹת לְאֶלְעָזָר** – אבל פרה שנעשית בדורות הבאים אינה נעשית על ידי אלעזר. ונחלקו בזה, מה מתמעט מהפסוק. **אִיבָּא דְּאָמְרִי**, כוונת הפסוק למעט שלְדוֹרוֹת צריך שתיעשה דווקא **בְּכֹהֵן גָּדוֹל**, ולא מועיל סגן. **וְאִיבָּא דְּאָמְרִי**, כוונת הפסוק למעט, שלְדוֹרוֹת נעשית אף **בְּכֹהֵן הֶדְיוֹט**, ואין צריך סגן.

שואלת הגמרא: **בְּשֶׁלָּמָא לְמַאן דְּאָמַר לְדוֹרוֹת בְּכֹהֵן הֶדְיוֹט, שַׁפִּיר** – מובן הלימוד, כיון שהתמעט שאין חיוב לדורות לעשותה בסגן, ולא נאמר שצריך כהן גדול, לכך מסתבר שכשרה בכל הכהנים. **אֶלָּא לְמַאן דְּאָמַר לְדוֹרוֹת בְּכֹהֵן גָּדוֹל, מִנָּא לֵיהּ** – מנין לו דין זה, והרי אפילו פרה שעשה משה לא נעשתה על ידי הכהן הגדול. משיבה הגמרא: **נָמַר** – דין זה נלמד בגזרה שוה, **׳חוּקָּה׳ ׳חוּקָּה׳ מִיּוֹם הַכִּפּוּרִים**, והיינו, נאמר בעשיית הפרה (שם יט ב) ׳זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה׳, ונאמר בעבודת יום הכפורים (ויקרא טז כט) ׳וְהָיְתָה לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם׳, מה עבודת יום הכפורים היא דווקא בכהן גדול אף עשיית הפרה היא דווקא בכהן גדול.

הגמרא ממשיכה לדרוש את הפסוקים: נאמר בהמשך הפסוק (שם) ׳**וְהוֹצִיא אֹתָהּ** אֶל מִחוּץ לַמַּחֲנֶה׳, ויש ללמוד מפסוק זה, **שֶׁלֹּא יוֹצִיא** פרה **אַחֶרֶת עִמָּהּ**. וטעם הדין הוא, **כְּדִתְנַן** (פרה פ״ג מ״ז), **אִם לֹא הָיְתָה פָּרָה רוֹצָה לָצֵאת** למקום עשייתה, **אֵין מוֹצִיאִין עִמָּהּ שְׁחוֹרָה כְּדֵי שתרצה לצאת עמה, כְּדֵי שֶׁלֹּא יֹאמְרוּ שְׁחוֹרָה שָׁחֲטוּ, וְאַף אֵין מוֹצִיאִין עִמָּהּ אֲדוּמָּה, כְּדֵי שֶׁלֹּא יֹאמְרוּ שְׁתַּיִם שָׁחֲטוּ**, ופסולה, שהרי כל המלאכות הנעשות עמה פוסלות אותה, וכמו שנאמר לקמן (מג.) ׳וְשָׁחַט אוֹתָהּ׳ שלא ישחוט אחרת עמה. **רַבִּי אוֹמֵר, לֹא מִן הַשֵּׁם הוּא זֶה** – לא זה הטעם שאין מוציאים אחרת עמה, **אֶלָּא מִשּׁוּם שֶׁנֶּאֱמַר** ׳**וְהוֹצִיא אֹתָהּ**׳, וממעטים מהמילה ׳אותה׳ שיוציאה **לְבַדָּהּ**. שואלת הגמרא: **וְתַנָּא קַמָּא** שביאר שלא יוציא אחרת עמה, כדי שלא יאמרו שתים שחטו, **הָא כְּתִיב** ׳**וְהוֹצִיא אֹתָהּ**׳, שמשמעותו אותה לבדה, ומדוע הוצרך לפרש שהטעם הוא ׳שלא יאמרו׳. משיבה הגמרא: **מַאן תַּנָּא קַמָּא, רַבִּי שִׁמְעוֹן הִיא, דְּדָרִישׁ מַצְמֶיהָ דְּקָרָא** – שדורש ומפרש את טעם דיני התורה, ולכך פירש שהטעם שנאמר ׳**וְהוֹצִיא** אֹתָהּ׳, הוא כדי שלא יאמרו שחטו או שתים שחטו.

שואלת הגמרא: **מַאי בֵּינַיְיהוּ** – מה ההבדל בין דברי תנא קמא לדברי רבי. משיבה הגמרא: **אִיבָּא בֵּינַיְיהוּ**,